

No som moneda de canvi!

Escrito por Carme Porta Abad
Jueves, 16 de Mayo de 2013 12:38

No hay traducción disponible

OPINIÓ

Fa un parell de dies vaig llegir una anàlisi d'unes enquestes sobre el possible referèndum a Catalunya. Les enquestes, dues del CEO i l'altra el baròmetre del GESOP, indicaven que hi ha una diferència entre homes i dones pel que fa al dret a decidir. Segons aquesta lectura l'independentisme català és, bàsicament, mascle.

Si fem una ullada a la representació política catalana (i perquè no, també l'espanyola i l'europea) crec que queda del tot demostrat que la representació política, en general, peca de testosterona. La societat catalana, malauradament, també és patriarcal i immersa en el sistema capitalista. El sentiment independentista ha anat creixent i abarca totes les classes socials, gèneres i cultures internes o vingudes de fora. Les diferències es troben si analitzem la societat, malgrat les dones som el 52% de la societat els llocs de representació política, econòmica, social... no ho recullen ni de bon tros.

Al meu entendre la bretxa de gènere es dóna en l'independentisme, és cert, i jo ho he viscut els més de 30 anys de militància independentista. Però també existeix en el federalisme, o el nacionalisme d'altra tipus (normalment bèl·lic, agressiu i negador de drets). La bretxa de gènere és una bretxa social que cal superar i cal posar totes les eines a l'abast. Les retallades en polítiques de dones, en drets socials, en el dret a allò més bàsic que és el propi cos no ajuda a

No som moneda de canvi!

Escrito por Carme Porta Abad
Jueves, 16 de Mayo de 2013 12:38

superar aquesta diferència, l'aprofundeix.

I aquest és un dels reptes polítics que té la construcció d'un estat propi, no podem avançar en bloc com si fossim "*tots un sol home*", ens cal recollir la diversitat social i donar-hi resposta. La construcció d'un nou estat independent d'Europa no es pot fer en base (i no val caure en l'autocomplaença) exclusivament a avançar cap a la majoria, sinó que cal mantenir la veu crítica, i autocrítica, del que és i representa el pensament únic.

Es pot ser independentista de moltes maneres i per moltes raons, però el lideratge que s'ha d'exercir des de les organitzacions ha de recollir no només un sentiment majoritari d'autogovern, sinó tots aquells pensaments diversos que queden al darrera d'aquesta primera premisa que ens uneix. I en aquesta diversitat de pensament trobem la lluita pels drets socials i pels drets de les persones. Les lleis, inclosa la nostra llei base: l'Estatut, recullen el dret de les dones al propi cos, a viure sense violència, a la igualtat d'oportunitats en el lloc de treball, a la valoració econòmica i social del treball familiar i domèstic... es tracta de fer possibles aquests drets, tot fent complir lleis que ja existeixen i impulsant polítiques valentes i compromeses amb un canvi.

El pensament únic promulgat pel PP a Espanya ja ha parlat d'allò que vol, els drets de les dones cauen: es reformen lleis o no es fan complir les existents, es retallen polítiques que afecten directament la igualtat d'oportunitats i se'ns relega a un paper de ciutadanes de segona. Un nou estat d'Europa com el que desitjem les dones i homes independentistes ha de fer possible que els drets de les dones no siguin moneda de canvi, sinó un eix fonamental, fundacional de la Catalunya independent (abraçades fraternals al País Valencià, que no comunitat, i a les persones catalanoparlants de la Franja, que no lapaoparlants)